

SCHIET MIJ MAAR LEK

**DE MEEST HILARISCHE
SPORTVERHALEN VAN
MICHIEL BLIJBOOM**

**JUST
PUBLISHERS**

Hertenbiefstukjes voor Wim L.J. Suurbier

1990

“**U**che kuche! Pardon.”

Hoesten. Volgens *Van Dale's Groot Woordenboek der Nederlandse Taal* 'een door prikkeling van het slijmvlies der luchtwegen veroorzaakte plotselinge uitstoting van lucht die gepaard gaat met een eigenaardig schurend geluid'. De welopgevoeden der aarde verontschuldigen zich altijd wanneer zij, in gezelschap verkerend, een kuchje niet hebben kunnen onderdrukken. Afgaand op zijn welgemeende excuus behoort Wim Suurbier tot die categorie wereldburgers.

Suurbier? Die spijkerharde rechtsback van het Gouden Ajax? Dat Amsterdamse schoffie, dat na een verblijf bij de semi-topclubs Schalke 04 en FC Metz gedurende tien jaar bijna alle Verenigde Staten van Amerika onveilig maakte? Jazeker. Maar Wimpie Suurbier, het schoppertje van weleer, is tegenwoordig dan ook *Wim L.J. Suurbier*, manager van *Refa International*, een in het Belgische Turnhout gevestigd bureau dat zich volgens de officiële documenten bezighoudt met 'juridische, bedrijfseconomische, administratieve, operationele, financiële en secretariële dienstverlening'. De manager: "En alles honderd procent legaal hoor, er zitten géén rare dingen achter, wat normaal gesproken mensen altijd denken in de voetballerij, omdat, nou ja, er zijn nou

eenmaal veel beunhazen, wat iedereen overigens voor z'n eigen moet weten, maar ik bedoel: inside informatie hou ik altijd heel discreet en..."

Dat is dus niet veranderd. De gepassioneerde Suurbier praat nog altijd zes kwartier in een uur. Een levensgenieter, die er met zijn gebruide kop en afgetrainde lijf trouwens nog buitengewoon patent uitziet. Menig dertiger zou tekenen voor het uiterlijk van de 45-jarige Wim L.J. Suurbier.

Besloten was de conversatie samen te laten vallen met een lunch in Le Garage, het hoofdstedelijke specialiteitenrestaurant waar maître Joop Braakhekke volgens de wetten van de nouvelle cuisine de pollepel zwaait. Voor onze leesmap-abonnees: dat is dus een eettent in de categorie "Hoe vond u de broccoli, mijnheer?" – "Nou ober, ik tilde de aardappel op."

Wim L.J. Suurbier voelt zich thuis tussen de happy few – nadruk op few – die zich die middag in het etablissement ophoudt. Nippend van een glas champagne: "Ze wilden me vanavond bij Veronica hebben, in een programma van Gert van de Berg. Maar dat doe ik niet. Moet je luisteren: daar voel ik mij te groot voor, daar is mijn naam veel te goed voor. Die Gert van de Berg mag van mij multimiljonair worden, maar laat mij er alsjeblieft buiten. Dat programma is mijn stijl niet."

Suurbier wenst zeer gaarne af te rekenen met 'dat beeld dat in de media van mij is gevormd'. "Je weet wel: Wim Suurbier, alcoholist, armoedzaaier, rokkenjager. Dat is helemaal niet waar. Komt doordat veel uitspraken van mij uit hun verband zijn gerukt, zodat je bij jezelf denkt als je het leest: *Jesus Christ!* Maar dat komt allemaal door verdraaiingen van woorden. En ik weet zelf precies hoe je dat kunt doen, want ik heb het gymnasium afgemaakt, dus..."

???

“Ja, dat hoef ik niet honderdduizend keer te vertellen, maar het is wel zo. Ik kon vrij goed leren vroeger,” aldus Suurbier, die voorafgaand aan de lunch opteert voor de salade saumon fumé.

Toch heb je financieel aan de grond gezeten. Je bent de nodige keren belazerd.

“Nee, dat is helemaal niet waar. Ik heb m’n hele leven nog nooit geld uitgeleend, heb nog nooit een gulden besteed aan business, ben nooit met iemand in zee gegaan, nooit ingegaan op al die bijdehante jongens die me kwamen vertellen dat ze wel wat leuks wisten op de effectenbeurs... Nee, ik ben alleen gescheiden en ja, dat heeft geld gekost. Maar is dat nou zo raar? Ik vind dat je na een scheiding niet kan zeggen: ‘Krijg maar de rakketak.’ Nee, je hebt wel degelijk bepaalde verantwoordelijkheden en oké, dat kost een beetje geld.”

Naast zijn scheiding van Mokumse Maya, de legendarische jaren 70-vamp wier blokhakken volgens ooggetuigen zo ongeveer tot in de hemel moeten hebben gereikt, liep ook Wims huwelijk met Amerikaanse Anna op de klippen. Suurbier: “Ja, maar dat heeft me geen cent gekost. Dat was toch alleen maar om een groene kaart te krijgen, zodat ik permanent Amerika in en uit kon. Daardoor kan ik ook nu nog gewoon, van de ene dag op de andere, in de States aan de slag.”

“De eerste acht jaar dat ik betaald voetbal speelde, heb ik in feite niets verdiend. Toen ik bij het Nederlands elftal kwam, kreeg ik drie geeltjes per centrale training. Nou, schud dat maar eens even uit. Maar we hadden wel verschrikkelijk veel lol in het voetbal. En dat is er tegenwoordig, denk ik, niet meer zo bij. Al moet ik die gasten van nu groot gelijk geven dat ze eerst aan het geld denken. Ik ben verder overigens altijd redelijk betaald geweest, naar mijn capaciteiten gemeten dan. Ik was natuurlijk maar een middelma-

tige voetballer. Ja dat is zo, het is toch geen schande om dat te bekennen? Ik functioneerde in Ajax en in het Nederlands elftal, had een bepaalde waarde, maar voor de echte kwaliteit zorgden een Cruijff, een Keizer, een Van Hanegem en een Haan. Vooral Cruijff natuurlijk, die blijft voor mij de allergrootste. Voor hem heb ik echt enorme bewondering. Kijk, als ik morgen doodga, nou, wie zou daarom treuren? Misschien dat een paar mensen die mijn kennissen zijn geweest – het woord ‘vrienden’ gebruik ik alleen tussen aanhalingstekens – het jammer zouden vinden als ik de pijp uit ben. Maar misschien ook dat ze zullen zeggen: ‘Zo, van die lastige zeikerd zijn we af.’ Weet ik veel.”

Jankende kroegbazen aan je graf, wapperend met enorme bonnen...

“Nee nee, haha, alles is altijd keurig betaald. Maar wat ik zeggen wou: als morgen een Cruijff doodgaat, of een, eh... Einstein, of iemand die wat tegen kanker heeft uitgevonden, ja, dát is erg, want dat zijn mensen die echt iets voor de wereld hebben betekend. Maar niet Wim Suurbier, kom nou...”

Mijnheer Suurbier, telefoon voor u.

“Vraag effe wie ’t is. Wat? Ja, die moet ik wel effe te woord staan. Ach, mogen wij hier nog twee glazen champagne?”

Terug aan tafel, prikkend in een zestal zorgvuldig gerangschikte blaadjes sla: “Het kantoor weet waar ik ben en als ’t belangrijk is, geven ze de telefoontjes door. Dat is dus niet wat ik wel in het Beverly Hills Hotel in L.A. heb meegemaakt. Van die nagemaakte gasten die aan de rand van het zwembad zitten en met een vriend hebben afgesproken dat ze om de drie kwartier gebeld worden. Zodat alle andere gasten zullen denken: zo zo, dat zal wel een heel interessante figuur zijn! Belachelijk.”

Mijnheer Suurbier, uw secretaresse aan de telefoon.

“Nog twee keer en ik geloof je niet meer,” zeg ik, achteloos enkele in knoflookboter gesmoorde slakken wegspoelend.

Suurbier, terug van heel eventjes weggeweest: “Onderweg naar dit restaurant kwam ik een ouder echtpaar tegen, dat ik al jaren ken. Hoor ik die vrouw tegen die man zeggen: ‘Was lekker gisteren!’ Vraagt die man: ‘Hoe bedoel je?’ ‘Nou,’ zegt die vrouw, ‘je bewóóg.’”

Ha, zo kennen we hem weer! Dan, opnieuw ontzuenderend serieus: “De mensen vinden me misschien een uitslover omdat ik champagne drink, maar dat is nou eenmaal de enige drank die ik lekker vind. Bier, een jong borreltje, dat hoeft allemaal niet voor mij. Weet je wat ik nog wél zalig vind? Melk! Thuis heb ik altijd vijf flessen in de ijskast. Maar hier ga ik dat natuurlijk niet zitten drinken.”

Over drank gesproken: zie je George Best nog weleens?

“Drie weken geleden nog, in Californië. Een heel gewone man, maar misbruikt door de media.”

Zijn er overeenkomsten tussen jou en hem?

“Weinig. Ten eerste ben ik veel gezelliger. Ik ga uit omdat ik dat leuk vind, hij met de gedachte: even kijken of er nog een paar aardige dames op te pikken zijn.”

Ach, jij toch ook?

“Nee nee, ik ben in wezen heel verlegen tegenover vrouwen.”

Pardon, maar u bent toch wel Wim Suurbier? Die ouwe rechtsback van Ajax, die even vaak van vrouw wisselt als de doorsnee Nederlander van onderbroek?

“Nee, nee. Weet je wat het is? Mijn karakter, vrolijkheid hier, mopje vertellen daar, drankje erbij, dat vinden de meeste dames – let wel: dámes, ik ga echt niet met slettebakken om, ik ben erg kieskeurig – gewoon leuk. Ja, kan ik daar wat aan doen? En: ik

ben vrijgezel. Op de momenten dat ik een relatie had, ben ik nooit met een andere vrouw wezen lullen. Alleen maar gekeken. Heb jij trouwens het nummer van Goedele Liekens voor me?”

Mijnheer Suurbier, de firma aan de telefoon, in verband met uw reis naar Miami van komend weekeinde.

Terug van alweer een belletje wil Suurbier wel even zijn licht laten schijnen over het hedendaagse voetbal. “Het Nederlands elftal heeft een probleem. De meeste spelers zijn miljonair en probeer jij een miljonair maar eens te motiveren. En dan komt er weer een bestuurslid (sectievoorzitter Martin van Rooijen – M.B.) dat maatschappelijk misschien een mooie betrekking heeft, maar nog geen derde verdient van wat Van Basten krijgt. En zo’n man zonder voetbalachtergrond gaat die internationals dan vertellen wat ze moeten... Ach, lik toch me reet.”

De hertenbiefstukjes in boter gebakken met olijfpasta waren voor u en de wildzwijnkoteletjes in een saus van Bockbier voor mijnheer hier, is ’t niet?

Suurbier, kauwend op zijn biefstukjes: “Zielige mensen zijn het. Met alle respect voor de goede, want die zitten er ook tussen.”

Teer jij op oude successen?

“Wat? Plakboeken en zo? Ben je gek. Ik heb één foto en één videoband, dat is alles. Man, wat moet ik nou met shirts, hoeden, sjaals en dat soort dingen? Moet ik ze soms laten zien als jij bij mij binnenkomt? Dan denk je toch ook bij je eige: die ouwe lul is niet goed bij z’n hoofd?”

Ben jij gelovig?

“Normaal gesproken niet, slurp! Laat ik het zo zeggen: als je iets doet wat echt gemeen is, dan geloof ik dat dat naar je terugkomt. Daar ben ik van overtuigd. Maar om nou te zeggen dat ik in God geloof... Ik heb die man nooit gezien. Als ik die man nou zou zien, dan zou ik er misschien anders over denken.”

Mijnheer Suurbier, ik moet u meedelen dat de heer Johan Cruijff u vanavond tussen negen en tien uur terugbelt.

“Bedankt.” Zijwaarts, na een slok champagne: “Ik heb eerst om vier uur een afspraak met Piet Keizer. Zou twee flessen jenever uit Schiedam voor hem meenemen. Gaan we samen ook nog ergens eten.”

Uche kuche! Pardon.

“Ja, ik zie veel van die ouwe jongens nog regelmatig. Laatst nog bij Arie Haan geweest.”

Haan? Maar daar lag je toch mee overhoop?

“Nee, dat is ook weer zo’n misverstand. Ik heb met hem nog nooit moeilijkheden gehad. Met geen enkele voetballer trouwens.”

Alleen met Gerard van der Lem.

Hij lacht. Een grijns waar wel vijf hertenbiefstukjes in passen.

“Dat was een vriendendienstje. Van der Lem had eens iets naars gezegd over Bobby Haarms. Zeg ik tegen Bobby: ‘Geen probleem, ik speel zondag toch tegen ‘m, laat mij dat maar effe regelen.’ Nou die wedstrijd was zeventig minuten aan de gang en die Haarms maar denken: hij is het zeker vergeten. Maar nee hoor, tien minuten voor tijd: *rang! bam! tak!*, daar ging Van der Lem. Tegen de reclameborden. Vond-ie niet zo leuk. En die Haarms zat te lachen... Ja, Suurbier was ’t toch niet vergeten. Gewoon een kwestie van het juiste moment afwachten hè? Timing. Is heel belangrijk. Ook in relaties. En bij het zakendoen, niet te vergeten.”

Aldus Wim L.J. Suurbier.

Naschrift 2024: Suurbier overleed in 2020 op 75-jarige leeftijd aan de gevolgen van een hersenbloeding. Hij leeft in Amsterdam-Oost voort als naamgever van de Wim Suurbierbrug. De dood van de levensgenieter stelde mij in staat om, bij wijze

van necrologie, te vertellen over die keer in de jaren 60 dat mijn vader hem voor dagblad De Tijd thuis zou interviewen. Blijboom senior belde aan, maar er gebeurde niets. Nog eens. Weer niets. Nog eens. Zelfde resultaat. Uiteindelijk ging er een raam open en stak het bezwete hoofd van Suurbier naar buiten. "Sorry, ik lag effe te neuken!"

Ebwelles Ebnetes

1990

Het pessimistisch pruttelende ploegje pensioengerechtigden heeft er de p in. Op het gammele bankje langs het trainingsveld, waar vanaf dag in dag uit voetbalwijsheden worden gedebiteerd, is de ouwe stomp onder de Wageningen-aanhang ook op deze dinsdagmiddag, de zestiende oktober 1990, weer bij elkaar geklit om het wel en wee rond de plaatselijke voetbaltrots op eigenzinnige wijze door te lichten.

En stof tot praten is er volop, dezer dagen. De Football Club Wageningen mag dan stijf onderaan staan in de minst aansprekende van de twee profcompetities die Nederland rijk is, er gebeurt de laatste tijd van alles op en rond De Berg. Zo is het looppad voor de hoofdtribune van een gloednieuwe asfaltlaag voorzien, wordt elders op het terrein de laatste hand gelegd aan een prestigieus business-home en heeft men en passant 52-voudig international Willem van Hanegem als assistent-trainer weten te contracteren. Jawel: 'De Kromme', Europa-Cupwinnaar, WK-finalist, orakel en levende legende besloot na niet eens zó lang beraad de gelederen van het armetierige Wageningen te versterken. Naar verluidt voor dezelfde som geld die hoofdtrainer Piet Buter maandelijks opstrijkt, is De Grote Van Hanegem bereid gevonden zijn beste krachten te geven aan een benedenmodaal cluppie met een gemiddeld toeschouwersaantal van 1771.

Ik druk Willem de hand en zeg dat ik hem ten behoeve van ons prachtblad een dag wil volgen. De Kromme: "Ga je me volgen? Dan hoop ik dat je op de fiets bent!" Hij zegt dat op zijn nieuwe